

XXVII.

РАЗГОВОРЪ НА МОРЕТО.

(Отъ Врѣхлицки).

Казахъ на птичката : о птичко жива,
 Кат' хвъркашъ изъ безкрайността,
 Къдѣ отнесе мойта скръбъ горчива?
 — Въвъ небесата, рѣче тя.

Питахъ вълната : Морска дъщи,
 Ту блѣскава, ту пълна съ мракъ,
 Къдѣ скри горѣстѣта ми, кат' въ гробъ сжщи?
 Тя рѣче ми : — Въ днѣ бездна чакъ.

Попитахъ вѣтъра : О гостъ прозрачни,
 Кой сячко стигаашъ въ своя бѣгъ,
 Къдѣ отвѣ ми споменитѣ мрачни?
 — Оставихъ ги на пустий брѣгъ.

— „Ти пакъ си вѣселъ, младъ и лекъ“, ми рѣче
 Пурпурнозлатний небесводъ. . .

— О не, въздъхнахъ : Ази влачж вече
 Оковитѣ на цѣлъ народъ.

1891

XXVIII.

МАЙКА.

Майко жална, мъченице клета!
 Отъ къдѣ се зе у тебе сила
 Да истърпишъ тазъ сждба проклета,
 Да прѣнесешъ толкова теглила?

Какви горки ти не пи отрови!
 Каква скръбъ те, майко, не нагази!
 Окол' тебъ извиегнахъ, гробове,
 И всякъ — късъ отъ твойто сърдце пази!